

Lillæg, der foreslaas her paa Vædringsforslagslisten, er over 50,000 Kr. Det er, som det vil ses, endda ikke nok, idet den ærede Minister i Betænkningen oplyser, at der er ikke mindre end 43 Ansøgere, som ikke kunne tilfredsstilles, selv naar han faar den forhøiede Sum. Jeg ser da ikke, hvorfor man ikke skulde tage en yderligere forhøiet Sum; thi Ingen, der kjender Noget til, hvilken Byrde saadanne stakkels Børn ere for Familieme, særlig de uformuende, kan vel tvivle om, at der jo er god Grund til at gjøre Summen saa stor, at det Behov, der er tilstede, virkelig kan blive tilfredsstillet. Der staar i den ene Læst — Post IV. G. a. —: „Til uformuende aandsvage Børns Undervisning“. Jeg kunde have ønsket, at man var bleven staaende ved det oprindelige Ord „Opdragelse“, thi der er visse flere Børn, som ikke kunne undervises, ja, der er Børn, som ere i den Grad elendige, at de hverken kunne gaa eller staa. Det er altsaa nødvendigt, at de blive i deres Hjem, idet de ikke alene ere aandsvage, men ogsaa vansøre. Saadanne Børn kan man ikke føre ind i Anstalten, og det er derfor rimeligt, at der ydes dem Hjælp. Jeg veed ogsaa, at det ærede Ministerium i den Henseende er ret liberalt, men maaske det dog ikke efter Læsten er strengt berettiget. Jeg vil imidlertid ikke alene ikke bebrede Nogen dette, men jeg finder det meget rigtigt, at det sker. Jeg henstiller kun, om det ikke var bedre, at man forandrede Læsten. Hvis den ærede Minister imidlertid mulig har den nødvendige Frihed til at yde Understøttelse selv efter Læsten, som den nu lyder, saa er det en anden Ting. Man tør vel altsaa haabe, at denne Erang, ialtsald maaske med nogen Forhøielse endnu, kan blive afhjulpen, og jeg ser, som sagt, ikke, hvorfor man ikke skulde give denne Forhøielse, da det jo siges, at der er 43 Ansøgere, der ikke kunne blive tilfredsstillede, selv naar den Forhøielse, der her bydes, bliver givet. — Der findes i Betænkningen en Bemærkning om Jødsels- og Pleiestiftelsen, en Bemærkning, der, saavidt jeg erindrer, i al sin Korthed lyder saaledes, at man har brevveilet med Ministeriet angaaende forskellige Forhold ved Jødsels- og Pleiestiftelsen og herved modtaget Dplysninger. Jeg skal med Hensyn til Frederiks Hospital erkjende, at det vistnok synes humant, godt og dygtigt. Det er jo ogsaa bekjendt nok, at det mest er ældre Folk, som ligge der; de besjæges af deres Slægtninge og Venner, og der vil da heller ikke let kunne foregaa Noget, der ikke er rigtigt, uden at det bliver paataalt. Noget anderledes er det jo med Hensyn til Jødsels- og Pleiestiftelsen, idet de, der i denne Anstalt komme til Verden, jo ere umyndige; Ingen bryder sig om at paatale deres

Ret, og Ingen hører efter det. Jeg har hørt adskillige Beretninger — hvorvidt de ere rigtige i hele den temmelig grove Skikkelse, jeg har hørt enkelte af dem, skal jeg ikke kunne sige; det har jeg ikke haft tilstrækkelig Veilighed til at undersøge. Jeg skal altsaa heller ikke, da jeg ikke har noget personligt Kjendskab dertil, fremsætte nogen Bestyrdning, men jeg vil kun bede den høitærede Minister om, at han igjennem sit Tilsyn vil søge at faae et virkelig indgaaende Bekjendskab til den Behandlingsmaade, der finder Sted ved denne Anstalt, for at man kan komme til et saa indgaaende Tilsyn, at man kan være sikker paa, at al den Humanitet bliver iagttagen imod de Umyndige, som det aabenbart er Mening fra Statens Side, at der skal vises. Det er en Ting, jeg ikke har villet undlade at henlede den høitærede Ministers Opmærksomhed paa, idet det jo, som sagt, er en Stiftelse, hvor der ikke føres og ikke kan føres et saadant Tilsyn fra Offentlighedens Side, som det f. Ex. er Tilfældet i Hospitalerne. Den høitærede Minister kan jo ikke være ubekjendt med, at i samme Grad som Offentligheden ikke er istand til at kontrollere denne Anstalt, i samme Grad paaligger det det Ministerium, under hvem denne Anstalt forter, at føre et indgaaende Tilsyn. Der er flere forskellige Poster, som jeg kunde have lyst til at sige et Par Ord om; men jeg skal indskrænke mig til at omtale et Par. Jeg skal ikke komme ind paa Spørgsmaalet om den Sum til Vedligeholdelse af levende Dyr, som foreslaaes negtet. Jeg veed, at det er et Ønske, der næres fra flere Sider, at vi ikke her skulle komme ind paa denne Diskussion. Den ærede Ordfører har jo ogsaa ligesom afværget dette. Jeg skal derfor ikke reise nogen Strid derom. Forsaavidt der ikke kommer noget Angreb paa denne Regtelse, som jeg formoder, at der ikke kommer, og man altsaa kan gaa ud fra, at Alle ere enige i Regtelsen eller ikke have noget Væsentligt at sige dertil, skal jeg ikke reise Strid om denne Post. (Brandes: Maa jeg bede om Ordet!). Ja, jeg vil ikke give Anledning til nogen Strid; jeg har jo heller ikke med et eneste Ord omtalt selve Divisions-spørgsmaalet. — Under Kommunitetet vil det ses, at de Penge, der ere bevilgede til vogne Studenter og til dem, som ved en Fageramen have givet Haab om en god Fremgang, ere forbrugte, og at Ministeren ikke har kunnet tilfredsstille alle Ansøgninger, idet der har været ikke mindre end 48, som ingen Understøttelse have faaet. Jeg tror, at man maa være enig i, at disse Penge anvendes paa en god og frugtbringende Maade. Det har vist sig, at flere unge Mennesker allerede ere komne igjennem, og det Samme vil snart blive Tilfældet med flere. Staten slipper overmaade let, idet der